

Mishnah Shekalim chapter 4

משנה שקלים פרק ד

(1) What did they do with the funds collected? They purchased with it animals for the daily burnt-offerings and the additional *mussaf* offerings and their [accompanying meal and] drink offerings, the omer [offered on the second day of Pesah] the two loaves [of Shavuot] and the [weekly] showbread and all other public [incense] offerings. Those who guarded the aftergrowth [to ensure the availability of new grain required for the omer and the two loaves] during the shemittah year, take their wages from the treasury chamber. Rabbi Yose says: Also if one wished he could volunteer to watch without payment [and although by watching ownerless property it becomes his, by turning it over to the Treasury it reverts to public property]. They said to him: You too, admit that they must come from public funds [and we maintain that once the produce belongs to the guard, he may not give it to the Treasury wholeheartedly and thus it would be considered private grain and invalid for the omer and the two loaves].

(2) The [red] cow [although it was not offered on the altar nor slaughtered in the courtyard, however it is referred to as a sin-offering (in Numbers 19:9)] the [two goats from which the] scapegoat [was selected] and the strip of crimson wool [cedar wood and hyssop, used for the red cow (see Numbers 15) all] come from

רבנו עובדיה מברטנורא

א התרומה מה היו עושין בה. מה שנתנו לתוך הקופות מה עושין בהן: **וכל קרבנות הצבור.** לאתווי קטורת: **ספחים.** תבואה העולה מאליה ממה שנשרה בקציר. ונותנים שכר לשומרים שלא ילקטום עניים בשביעית ומביאים מהם עומר בפסח ושתי הלחם בעצרת, שאינם באים אלא מן החדש ומן הארץ, ונותנים שכרם מן התרומה, דצורך קרבן בקרבן דמי: **שומר חנם.** ואע"ג דקנה אותם מן ההפקר כששמרם חנם והביאם והרי הן שלו, רבי יוסי סבר דקרבן יחיד משתנה לקרבן צבור: **אף אתה אומר כו.** כלומר אי אתה מודה שאינן באין אלא משל צבור, ואם שמרם חנם והביאם וזכה בהם נמצא שאינם באין משל צבור, דסברי רבנן [קרבן] יחיד אינו משתנה לשל צבור. והלכה כחכמים: **ב פרה אדומה ושעיר המשתלח.** לעזאזל: **באין מתרומת הלשכה.** אע"ג דפרה אינה נשחטת בעזרה, באה מתרומת הלשכה דחטאת קרייה רחמנא. ושעיר המשתלח לפי שצריך ליקח שני שעירים ואין ידוע על איזה מהם יעלה הגורל לה: **ולשון של זהורית.** שני תולעת שמשליכין אל תוך דריפת הפרה. והוא הדין לעץ ארו ואזוב, אלא נקט לשון זהורית לבד לחלק בין לשון של זהורית זה ללשון

the treasury chamber. The ramp of the red cow [constructed from arches to transport in purity from the Temple Mount to the Mount of Olives (Parah 3:6)] and the ramp of the scapegoat [built from the Temple Mount to outside the city limits (Yoma 6:4)] and the strip of red wool tied between its horns and the maintenance of the water canal [which ran through the Courtyard] the walls of the city and

its towers and all the needs of the city [these not being directly related to offerings on the Altar] come out of the remainder of the treasury chamber. Aba Shaul says: The ramp for the red cow came out of the private funds of the High priests [the halachah does not follow Aba Shaul].

(3) What did they do with the surplus of the remainder of the treasury chamber [after all the aforementioned public needs were attended to]? They would buy with it wine, oil and fine flour [which were resold to those requiring them for their offerings] and the profits would go to the Temple these are the words of Rabbi Yishmael. Rabbi Akiva says: [This is not appropriate since] investments are not made with Temple property, nor [are investments made] with funds [collected] for the poor.

(4) What did they do with the surplus of the תרומה appropriation funds [after the first of Nissan, which is the beginning of the new fiscal year and at which time funds to purchase new public offerings for the coming year were withdrawn from

רבנו עובדיה מברטנורא

של זהורית של שעיר המשתלח: **כבש פרה**. שהיו עושים שני גשרים זה על גבי זה מפני קבר התהום מהר הבית להר המשחה ועליהן היו מוציאין את הפרה: **וכבש [שעיר]**. שהיו עושין כמין גשר עד חוץ לעיר, ועליו היה הולך המשלח את השעיר, מפני הבליים שהיו תולשים שערו ואומרים לו טול וצא שלא תשאה עוונותינו: **ולשון שבין קרניו**. לידע אם הלבין ונתכפרו עוונותיהן של ישראל. והני אינם צורך קרבן לפיכך אינן באין מתרומה שהופרשה לשם קרבנות אלא ממה שנשתייר בלשכה אחר הפרשת התרומות: **ואמות המים**. העוברת בעזרה, אם צריכה תקון: **וכל צרכי העיר**. לחפור בורות שיחין ומערות ותקון רחובותיה ושווקיה ושמירת העיר: **אבא שאול אומר** כו'. ואין הלכה כאבא שאול: **ג מותר שיירי הלשכה**. מה שנשאר אחר שנעשה מהן תקון צרכי העיר: **לוקחין מהן יינות שמנים וסלתות**. ומוכרין אותן למי שצריך יין לנסכים ושמנים למנחות: **אין משתכרין בשל הקדש**. שאין עניות במקום עשירות, וגנאי הוא להקדש: **ואף לא בשל עניים**. דלמא מתרמי עני וליבא למיתב ליה. והלכה כר' עקיבא: **ד מותר התרומה**. היינו מה שנשאר בקופות בראש

הלשכה. **כבש פרה**, וכבש שעיר המשתלח ולשון שבין קרניו, ואמת המים, והומת העיר ומגדלותיה, וכל צרכי העיר, באין משירי הלשכה. אבא שאול אומר, כבש פרה כהנים גדולים עושין אותו משל עצמן: **ג מותר שירי הלשכה מה היו עושין בהן**, לוקחין בהן יינות, שמנים וסלתות, והשכר להקדש, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, אין משתכרין משל הקדש ולא משל עניים: **ד מותר תרומה מה היו עושין בה**, רקועי זהב

the new shekel collections]? They made gold sheets to plate the interior [floors and walls] of the Holy of Holies. Rabbi Yishmael says: The profits of the produce [i.e., the wine, oil and fine flour of the previous Mishnah] was used for the *kayitz mizbeah* [to purchase burnt-offerings

to be placed on the Altar when idle] and the surplus of the collection funds was for the service utensils. Rabbi Akiva says: The surplus of the of the collection funds [since they were collected with the intent that they purchase offerings] was used for *kayitz mizbeah* but the surplus of the [supplies purchased and sold for] drink-offerings were used for the service utensils [this surplus was generated by price fluctuations and the from the difference in the heaping measurements used by the suppliers verses the exacting measurements given to the purchaser]. Rabbi Hanania deputy of the priests says: the surplus of the drink-offerings [which were completely burnt on the Altar] were for the *kayitz mizbeah* [which likewise were burnt-offerings which were completely burnt on the Altar] and the surplus of the collection funds were used for the service utensils. Neither this one [Rabbi Akiva] nor that one [Rabbi Hanania] allowed the sale and profit of the produce [the *halachah* is that all surpluses were used for the *kayitz mizbeah*].

רבנו עובדיה מברטנורא

חודש ניסן, שאז מביאין קרבנות מתרומה חדשה: **צפוי לבית קדשי הקדשים**. לרצפה ולכתלים: **מותר פירות**. רבי ישמעאל לטעמיה דאמר לעיל מותר שיירי הלשכה קונים מהן יינות שמנים וסלתות והשכר שמשתכרים בהן קרוי מותר פירות, כלומר מה שהותירו ונשתכרו בפירות שקנו: **קיץ למזבח**. כשהמזבח בטל מביאים מהן עולות, כמו שדרך בני אדם להעלות מיני מתיקה על השלחן בגמר סעודתן כך אחר שגמרו להביא חובת היום מביאים עולות הללו כשאין נדרים ונדבות והמזבח בטל: **ומותר תרומה לכלי שרת**. מקרא דריש ליה דכתיבואת שאר הכסף ויעשהו כלים לבית ה', איזהו כסף שיש לו שיריים הוא אומר זו תרומת הלשכה: **מותר תרומה לקיץ המזבח**. שלצורך קרבנות הופרשה: **מותר נסכים**. גזברי ההקדש היו ממציאם מעות לבעלי יינות ושמנים וסלתות, לספק למנחות ונסכים כל השנה, ואם קבל עליו לספק שלש סאים בסלע ועמדו ארבע סאים בסלע צריך שיתן ארבע סאין, ואותה סאה היא מותר נסכים. וכן כשמודדין להקדש היו מודדין במדה מבורצת וגדושה, והגזבר היה מוחק המדה, הברוך נקרא מותר נסכים. ועושין מהן כלי שרת, שהנסכים מתקדשים בכלי שרת: **מותר נסכים לקיץ המזבח**. שהנסכים כליל והעולה כליל: **זה וזה**. ר' עקיבא ור' חנינא: **לא היו מודים בפירות**. כדאמר ר' עקיבא לעיל שאין משתכרין בשל הקדש. ומסקנא, דתנאי בית דין הוא על המתרות שיהיו כולן קרבים עולות. וכן הלכה:

(5) [The incense was made a years worth at a time and had a total weight of 368 maneh. Half a maneh was burnt on the Altar, in the morning and half in the evening, thus using 365 maneh based on a solar year. The High Priest would use another two handfuls on

ה מותר הקטרת מה היו עושין בה, מפרשיין (ממנה) שֶׁכֶר הָאֲמִינִי, וּמַחֲלִיץ אוֹתָהּ עַל שֶׁכֶר הָאֲמִינִי, וְנוֹתֵנִין אוֹתָהּ לְאֲמִינֵי בְשֶׁכֶר, וְחוֹזְרִין וְלוֹקְחִין אוֹתָהּ מִתְרוּמָה תְּדָשָׁה. אִם בָּא הַחֹדֶשׁ בְּזַמְנוֹ, לוֹקְחִין אוֹתָהּ מִתְרוּמָה תְּדָשָׁה. וְאִם לֹא מִן הַיְשָׁנָה: וְהַמְקַדֵּשׁ נִכְסֵיוֹ

Yom Kippur, thus leaving a yearly surplus, in addition a lunar year consists only of 354 days, leaving an additional 11 maneh surplus.] What did they do with the surplus of the incense [since, as of the first of Nissan, incense had to be purchased from the new collection]? They set apart [funds] equal to the wages of the [incense] craftsmen [thus those funds were no longer sanctified] and redeem the incense with the wages of the craftsmen [thus transferring the sanctity of the incense to the funds], they then gave the [unsanctified] incense to the craftsmen as their wages and then repurchased it from them from new appropriations [of after Nissan]. If the new funds arrived in time [i.e., before Nissan] they would repurchase it from funds of the new collection, if not [they would repurchase it] from the funds of the old [collection and if they did not redeem it they would offer the incense as is].

(6) [One who consecrates possessions without specifying where it should go to, it is applied to **בדק הבית** — towards the upkeep of the Temple.] If one consecrates

רבנו עובדיה מברטנורא

ה מותר הקטורת. הנותר בכל שנה: מה היו עושין בה. להקטירה לשנה הבאה. שאין לך שנה שאין בה מותר, שהקטורת היתה נעשית שס"ח מנים, שס"ה מנים כמנין שס"ה ימות החמה, ושלושה מנין שמהם כהן גדול מכניס מלא חפניו ביום הכפורים, ולא היו נכנסים כולן בחפניו. ועוד, בכל שנה פשוטה היה מותר, ששנה פשוטה ימיה שנה: מפרישין ממנה. מן הלשכה: שֶׁכֶר הָאוֹמְנִים. מפטמי הקטורת, שהן נוטלים שֶׁכֶר מִתְרוּמַת הַלְשָׁכָה. ומזכין המעות לאומנין על יד אחד מן הגזברים והרי הן חולין. ואע"פ שאין הקדש יוצא לחולין אם לא שיכנס דבר אחר תחתיו לקדושה, תרומת הלשכה שאני, דבית דין מתנה עליהם ליתנם לכמה דברים. ואחרי שזכו במעות לצורך האומנין מחלצין הקטורת על אותן המעות, והמעות קדושים לתרומה ישנה, ונותנים הקטורת לאומנים בשכרם, וחוזרין וקונין אותה מהן במעות של תרומה חדשה. והכי צניעא מלתא טפי ולא למכרה ולחזור ולקנותה: **אם בא החדש בזמנו**. שהביאו שקלים חדשים קודם ראש חודש ניסן שהוא זמן התרומה החדשה. לוקחים מותר הקטורת מתרומה חדשה על ידי חלול כפרשינן לעיל: **ואם לאו**. שלא הביאו שקלים חדשים עדיין. לוקחים אותה מן התרומה ישנה, אם חללה כבר. ואם לא חללה, מקטירין אותה, דכיון שלא בא החדש צריך לביא מן הישנה: **ו המקדיש נכסיו**. וסתם הקדש לבדק הבית: **והיו בהם**

his possessions [without specification] and among his possessions are items that are fit for public offerings [such as, incense, wine, oil and flour] they should be given to the craftsman [working for the Temple] for their wages [and the items are automatically redeemed in lieu of their work]; these are the words of Rabbi Akiva [he deduces this from a verse: “They will make for Me a Sanctuary,” i.e., משלי

pay for it from Me — from Temple funds (Exodus 25:8) and then they repurchase it from them from the new allocation and is offered on the Altar]. Said Ben Azzai to him: This is not in accordance with the rule [in the Mishnah above, and directly paying wages with consecrated items do not redeem them]. Rather, they set apart [consecrated items] equal to the wages of the craftsmen and then redeem the consecrated items with funds set aside for their wages [thus transferring the sanctity of the items to the funds]; then they give the [now unconsecrated] items to the craftsman as wages and buy it back from them out of the new collection [funds, thus not only allowing the funds to benefit the Temple upkeep, but also ultimately allowing their offering on the Altar, see Temurah 33b מזבח אינו יוצא מידי מזבח]. כל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח [לעולם].

(7) If one consecrates his possessions [without specification] and among his possessions is an animal fit for the Altar, male or female, Rabbi Eliezer says: Males should be sold for the use of burnt-offerings [to those who need it] and the females for the use of peace-offerings, the proceeds together with the rest of the possessions should go for the upkeep of the Temple. Rabbi Yehoshua

רבנו עובדיה מברטנורא

דברים הראויים לקרבנות צבור. כגון קטורת או יינות שמנים וסלתות: יתנו לאומנין בשכרן. ויוצאין לחולין, אעפ שאין דבר אחר נכנס תחתיו, דקסבר הקדש מתחלל על המלאכה דכתיב (שמות כה) ועשו לי מקדש, שתהיה המלאכה נעשית מן ההקדש: אינה מן המודה. כלומר אין מדה זו שאתה אומר כמדה האמורה לעיל בקטורת, ואין ראוי לא שתשוה מדותך. הלכך מפרישים מהן שכר האומנים כו' כדאמרין לעיל גבי מותר הקטורת. שאין הקדש מתחלל על המלאכה. והלכה כבן עזאי: ז זכרים ימכרו לעולות כו' ודמיהם יפלו עם שאר הנכסים לבדק בית. דסבר סתם הקדש לבדק הבית ואפילו במידי דחוי למזבח, אבל ראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח, שהמקדיש

[maintains that an unspecified consecration, where the subjects are fit for the Altar, become consecrated totally for the Altar, i.e., as a burnt-offering which is totally burnt on the Altar and not for the upkeep and] says: The males should be brought for burnt-offerings, but the females [since they are valid only as peace-offerings whose flesh is also eaten, and therefore is not considered totally for the Altar, hence, they] should be sold for peace-offerings [to those who require peace-offerings] and with the proceeds they should buy burnt-offerings, the rest of the proceeds goes for the upkeep of the Temple. Rabbi Akiva says: I concur with the opinion of Rabbi Eliezer over the opinion of Rabbi Yehoshua, because Rabbi Eliezer applies a uniform rule [that everything goes towards the upkeep], while Rabbi Yehoshua differentiates [that parts of his single act of consecration goes for different purposes]. Rabbi Papyas says: I have heard that both opinions are correct. Regarding one who dedicates each item explicitly [i.e., he said: I consecrate this animal and other possessions to the Temple, since he did not specify that the animal should be offered] we follow the opinion of Rabbi Eliezer [that it is sold and goes for the upkeep], but one who did not dedicate each item explicitly we [assume he meant each item for its optimum use and thus we] follow the opinion of Rabbi Yehoshua [that the animal itself is offered, the halachah follows Rabbi Akiva].

(8) If one consecrates his possessions and among his possessions are items fit for

רבנו עובדיה מברטנורא

תמימים לבדק הבית אין נפדים אלא למזבח, והדמים יפלו לבדק הבית: **ויביא בדמיהן עולות**. קסבר מידי דחוי למזבח מסתמא למזבח אקדשינהו, הלכך זכרים עצמן יקרבו עולות, ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות, אבל הן עצמן אין קרבין שלמים, דהמקדיש נכסיו דעתו שיהיו כולם לגובה, הלכך בהמות שראויות ליקרב עולות יקרבו עולות, ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות, דכיון דראויות למזבח חלה עליהן קדושת מזבח, ואפילו על הנקבות שאין גופן ראוי למה שדעתו להקדישן, כיון דלשם קרבן מיהו חזוין לא חל עליהן קדושת בדק הבית ויביא בדמיהן עולות: **שהמקדיש בפירוש**. שאמר בהמה ונכסיו להקדש. דכיון שהפרישן והבדילן זו מזו ואע"פ כן לא אמר בהמה למזבח ונכסיו לבדק הבית, שמע מינה דדעתו היה שבין בהמה ובין נכסיו הכל ילך אל מקום אחד. אבל המקדיש סתם כל נסיו, דעתו להקדיש כל דבר למה שהוא ראוי. והלכה כר' עקיבא:

יהושע אומר, זכרים עצמן יקרבו עולות, ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים, ויביא בדמיהן עולות, ושאר נכסים יפלו לבדק הבית. רבי עקיבא אומר, רואה אני את דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע, שרבי אליעזר השוה את מדתו, ורבי יהושע חלק. אמר רבי פפיס, שמעתי כדברי שניהן, שהמקדיש בפירוש, כדברי רבי אליעזר. והמקדיש סתם, כדברי רבי יהושע: ח המקדיש נכסים והיו בהן דברים ראויין על

the altar [such as] wine, oil [flour] and birds, Rabbi Elazar says: They should be sold for their use to those needing that particular item and the proceeds goes to purchase [animal] burnt-offerings [this is deduced from the verse: “For any of their vows or for

גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, יֵינֹת, שְׁמָנִים וְעוֹפוֹת, רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר, יִמְכְּרוּ לְצָרְכֵי אוֹתוֹ הַמֵּין וַיִּבִּיא בַדְמִיָּהוּ עוֹלוֹת, וְשָׂאֵר נְכָסִים יִפְלוּ לְבִדְקַת הַבַּיִת, ט אַחַת לְשָׁלְשִׁים יוֹם, מִשְׁעָרֵין אֵת הַלְשָׁכָה. כָּל הַמִּקְבָּל עָלָיו לְסַפֵּק סֵלְתוֹת מֵאַרְבַּע, עֲמָדוֹ מִשְׁלֵשׁ, יִסְפֵּק מֵאַרְבַּע. מִשְׁלֵשׁ

any of their donations that they may offer up to the Lord as a burnt-offering” (Leviticus 22:18), thus indicating that any vow, or donation, that may be offered for the Lord, i.e., on the Altar, should ultimately be offered as a burnt-offering and verse 19 continues: “From cattle, from sheep or from goats”, thus indicating that they be offered as animal burnt-offerings only, excluding bird burnt-offerings] and the rest of the possessions goes for the upkeep of the Temple.

(9) Once in thirty days they would set the price paid by the treasury chamber [for wine, oil and flour, and if the price rose they would supply according to the old price and if the price dropped they would supply according to the new price]. If one [at the beginning of the harvest season] undertook to supply fine flour [for the entire year] at four seah per sela [and was advanced the money from the Temple Treasury] and subsequently, the price rose to three seah per sela [since where it is beneficial for the Temple, ownership is transferred with the giving of funds] he must supply four [seah of flour]. However, if he undertook to supply three

רבנו עובדיה מברטנורא

ח יֵינֹת שְׁמָנִים וְסֵלְתוֹת. שוֹךְ רֵאוּיִים לְמִנְחוֹת וּלְנִסְכִּים: וְעוֹפוֹת. תּוֹרִים וּבְנֵי יוֹנָה: רַבִּי אֶלְעָזָר גְּרִסִּינָן, וְלֹא ר' אֶלְעָזָר. טַעְמָא דר' אֶלְעָזָר מִפּוֹרֵשׁ בִּירוּשָׁלַיִם, דְּכָתִיב (וּיקְרָא כַב) לְכָל נְדָרֵיהֶם וּלְכָל נְדָבוֹתָם אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לְעוֹלָה, כָּל מָה שֶׁהֵם נוֹדְרִים וּמִתְנַדְּבִים מִדְּבָרִים אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לָהּ: אִפְּלוּ יֵינֹת שְׁמָנִים וְסֵלְתוֹת יִהְיֶה לְעוֹלָה, יִכּוֹל יִקְרִיב בְּדַמִּיָּהוּ עוֹלַת הָעוֹף, אוֹ אִם הַקִּדִּישׁ עוֹף יִקְרִיבָנָה עוֹלָה, תְּלִמּוּד לּוֹמֵר (שֵׁם) בְּבָקָר בְּכִשְׁבִּים וּבְעוֹזִים, הֵא אֵינוֹ מִקְרִיב בְּכָל מָה שֶׁהִתְנַדֵּב אֲלֵא עוֹלַת בַּהֲמָה בְּלִבּוֹ: ט מִשְׁעָרֵין אֵת הַלְשָׁכָה. פּוֹסְקִים שַׁעַר לֵיינֹת שְׁמָנִים וְסֵלְתוֹת, שִׁיעֲמוּד זֶה הַשַּׁעַר שְׁלֹשִׁים יוֹם. וְלוֹקְחִים בְּכָל יוֹם מִמּוֹכְרֵי יֵינֹת שְׁמָנִים וְסֵלְתוֹת מָה שׁוֹךְ צְרִיכִין בְּאוֹתוֹ הַסְּכּוֹם שֶׁפִּסְקוּ, וְאִם נִתְיַקֵּר הַמִּקָּח אֵין מוֹסִיפִין דַּמִּים, וְאִם הוֹזַל לוֹקְחִים לְפִי הוֹזַל: הַמִּקְבָּל עָלָיו לְסַפֵּק סֵלְתוֹת. בֵּימוֹת קִצִּיר חֲטִים וּבִיצִירַת עֲנָבִים וּמִסִּיקַת זֵיתִים הֵיוּ הַגּוֹבְרִים מִקְדִּימִים מַעוֹת לְחֲנוּנִי וְהֵיחָה הַחֲנוּנִי מִקְבָּל עָלָיו לְסַפֵּק יֵינֹת שְׁמָנִים וְסֵלְתוֹת כָּל הַשָּׁנָה. וְאִם הֵיוּ אֵז נִמְכָּרִים אַרְבַּע סֵאִין בְּסַלַּע וְהוֹקְרוּ וְעַמְדוֹ שֶׁלֵּשׁ סֵאִין בְּסַלַּע, צְרִיךְ לִיתֵן אַרְבַּע סֵאִין, דְּהַקְדַּשׁ קוֹנָה בְּכִסָּף, דְּכָתִיב וְנָתַן הַכֶּסֶף וְקָם לוֹ. וְאִם קָבַל לְסַפֵּק שֶׁלֵּשׁ סֵאִין בְּסַלַּע וְהוֹלוֹ וְעַמְדוֹ אַרְבַּע בְּסַלַּע, נִתֵּן אַרְבַּע בְּסַלַּע, דְּלֹא גָרַע מִהַדִּיּוֹת דְּלֹא קָנִי אֲלֵא בְּמִשְׁיכָה:

and the price dropped to four [though he was already advanced the money up-front] he supplies four, for the Temple [where it is for its own benefit, may act as an individual, in which case

וְעָמְדוּ מֵאַרְבַּע, יִסְפַּק מֵאַרְבַּע, שֶׁיֵּד הַקֹּדֶשׁ
עַל הָעֲלִיּוֹנָה. וְאִם הִתְלִיעָה סֶלֶת, הִתְלִיעָה לוֹ.
וְאִם הִחְמִיץ יַיִן, הִחְמִיץ לוֹ. וְאִינוּ מְקַבְּלִים אֶת
מְעוֹתָיו, עַד שֶׁיְהִי הַמְזֻבָּח מְרֻצָּה:

ownership is not transferred until there is a *kinyan meshikha* and thus it always] has the upper hand. If the fine flour became wormy the loss is his, if the wine became sour the loss is his. He does not receive his money [i.e., the money does not belong to him] until the Altar atones [thus if the flour, or wine, spoiled it is his loss].

רבנו עובדיה מברטנורא

התליעה לו. ואפילו משך הגזבר ונתן מעות, אחריותם על החנוני: אינו מקבל את מעותיו. כלומר אינם נחשבים מעותיו של חנוני ולא זכה בהם ואע"פ שקבלם מן הגזבר: עד שיהיה המזבח מרצה. שיעלה לרצון על המזבח. הלכך אם החמיץ היין או התליעה הסולת אחריותם על החנוני: